

Назив дела: Шешир професора Косте Вујића

Име и презиме писца: Милован Витезовић

Наслов рада: Шешир професора Косте Вујића

Процветали кестени на Теразијама, замирисала липа на шеталишту... Улицом се ширио опојан мирис. Ммм... већ се осећа мирис липовог чаја. Овај мирис није могао свако да осети тако добро као господин Диши Дубоко. У својим шетњама, проналазио је најкраће путеве, којима се могу обићи београдски ресторани. Био је подебео човек са необичним ходом јер је стопала забацивао у страну. У знак поздрава скидао је шешир са главе али и ширио обе руке. Био је човек „ширине“ гестом али и изгледом. Одмах се видело да је нежења. Све на њему било је зарозано сем шешира, о коме је посебно водио рачуна. Увек је обалачио широка одела и у тој комотности је било само њему знане елеганције. За оне који га нису препознали - то је господин Коста Вујић, професор немачког језика у Првој мушкој гимназији, поштован и код професора и код ђака. Као разредни старшина једног одељења, поносио се својим математичарима, географима, песницима...

.Директор Ђура Козарац, тврдио је да су превише распуштени. Професор је увек стајао у одбрану својих ђака и говорио да ће у будућности баш ови ђаци унапредити Европу. Волео их је као своју децу. Помагали су му сваког Ђурђевдана око селидбе. Још мало па иде у пензију, а ја сам сигурна да ће се дуго сећати и увек се смејати њиховим несташлацима.

Коста Вујић је на мене оставио утисак једног старомодног и традиционалног човека. Волео је стари Београд са приземним кућама и зато је увек у таквим и живео. Морам признати да је, овај мудар и ведар особењак, својим захтевима - где год би се преселио тражио је да стан има уредан нужник, желео да унапреди живот у Београду.

Име и презиме:

Разред: осми разред

Основна школа: „Павле Поповић” Вранић

Наставник: Јелена Игњатовић

Број телефона: 061/301-6952

Маил адреса biblioteka.vranic@gmail.com